

De rede moet weer zegevieren; dat is mijn nieuwjaarswens

Steunbetuigingen zijn altijd fijn. Kritische noten niet altijd. Maar ze horen er wel bij, mits goed geformuleerd en onderbouwd, want ze houden ons scherp. Na mijn vorige column in Fieldmanager over de inmiddels beruchte Zembla-uitzending van 11 oktober ('Zijn assistent zei het nog...') vielen beide mij ten deel. Gelukkig vooral veel steunbetuigingen, maar dus ook een enkel kritisch verhaal, dat al snel de vorm van een persoonlijke aanval krijgt en dat is jammer.

Auteur: Kees van Oostenrijk, directeur RecyBEM, bestuurder Band & Milieu

4 min. leestijd

Het is duidelijk dat onze criticasters moeite hebben om hun emoties niet de boventoon te laten voeren. Soms doen ze dat overigens in Nederlands met zoveel spel- en grammaticafouten, dat het nauwelijks serieus te nemen is, maar dat terzijde. Waar het om gaat: emoties kieperen de feiten vaak overboord. Het afzinken van de Brent Spar was feitelijk de beste optie, ook vanuit milieuoogpunt. En toch wist Greenpeace de emoties de boventoon te laten voeren – met een consumentenboycot van Shell als gevolg. Later moest de milieuorganisatie toegeven dat ze fout zat. Het kwaad was echter al geschied.

Zo aan het eind van wederom een bewogen SBR-jaar roep ik iedereen op de feiten kritisch te beoordelen en zo tot een objectief standpunt te komen. Feit is: of je nu SBR, TPE of EPDM op je veld legt, het zijn allemaal mengsels van moderne grondstoffen, waarbij het rubber van SBR-infill de natuurlijkste basis heeft! Allemaal bevatten ze metalen en andere chemische stoffen, en die korrels komen naast het veld terecht. Dus moet je ze gewoon opruimen: wekelijks aanvegen, opscheppen en op een berg gooien, die je óf kunt laten afvoeren óf kunt laten wassen en hergebruiken. Gewoon good housekeeping, dus, zoals je thuis je terras aanveegt en het aanrecht opruimt. Of zoals in een zwembad de vloer rond het bad voortdurend wordt gespoet en met een schone dweil wordt 'gezwabberd'. Of de zandbak voor de kinderen, waar we 's avonds een deksel op doen. Feit is ook: alleen van SBR weten we of de metalen en andere stoffen uitlogen; TPE en EPDM zijn nog nooit uitvoerig getest op milieu- en gezondheidsvlak. En we weten dat dit bij SBR heel geringe hoeveelheden zijn, die bovendien in de adsorptielaag onder het veld worden opgevangen. De laatste metingen bij te renoveren velden laten zien dat ze na vijftien jaar maximaal 10 centimeter in die laag zakken. Feit is tevens: de adsorptielaag is géén bodem; het is een constructielaag. Wie anders beweert, snapt ofwel niets van bouwconstructies en bodemnormen, óf kiest er willens en wetens voor paniek te veroorzaken. Dat laatste lukt uitermate goed als je een 'deskundige persoon' in een laboratorium zet, doet alsof hij/zij daar werkt en dit op tv uitzendt. Dat wekt weliswaar vertrouwen bij de kijker, maar die weet niet dat hij wordt bedonderd.

Er is nog een feit dat in de hele SBR-discussie onderbelicht blijft, namelijk dat we met die rubberkorrels een wezenlijke bijdrage leveren aan de circulaire economie, dus aan oplossingen voor onze milieuproblemen. Vóór 2004 dumpten mensen hun banden gewoon in het bos. Dat ging met grote

hoeveelheden. Vandaag zijn die bandenbergen verdwenen. We zamelen ruim acht miljoen banden per jaar in en van een groot deel maken we dus nieuwe grondstoffen voor nieuwe toepassingen. In tegenstelling tot de peperdure korrels van EPDM en TPE hoeft er geen nieuwe olie uit de grond te worden gepompt voor de productie, en hoeft er naar verhouding maar weinig CO2 te worden uitgestoten. Sterker nog: de inzet van SBR-korrels bespaart vele tonnen aan CO2-uitstoot per jaar omdat we de banden niet hoeven te verbranden. Daarmee leveren we een bijdrage aan een écht en zeer acuut probleem: de opwarming van de aarde. We hergebruiken dus de grondstoffen. Zelfs de kurklobby kan dit maar ten dele beweren van zichzelf. Die moet namelijk een steeds groter areaal landbouwgrond van kurkeiken voorzien om aan de vraag te kunnen voldoen, en steeds meer tonnen impregneermiddel inkopen om die kurkkorrels enigszins resistent te maken tegen schimmels, bac-

teriën en onkruid. Ik wil maar zeggen: ieder huisje heeft zijn kruisje en elk nadeel heeft zijn voordeel.

Laten we hopen dat in 2018 de feiten weer gaan spreken. Uit het geruchtencircuit horen we dat er een vierde Zembla-uitzending over kunstgras aan zit te komen. Deze keer zou het over het gras zelf gaan, de sprietjes dus. Die natuurlijk van kunststof zijn, dus van olie gemaakt en van andere chemicaliën. Daar is vast een heel emotioneel verhaal bij te bedenken over zieke kinderen en sterk vervuilde grond. Maar laten we hopen dat dit niet gebeurt. Het is genoeg geweest, zo. De rede moet weer zegevieren. Dat is mijn nieuwjaarswens voor 2018.

Be social

Scan of ga naar:

www.Fieldmanager.nl/artikel.asp?id=17-7200

